

The Holy See

Isusova svećenička molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovom smo nizu kateheza više puta podsjetili da je molitva jedna od najočitijih značajki Isusova života: Isus je molio, i to jako puno. Tijekom svog poslanja Isus uranja u molitvu, jer je dijalog s Ocem „užarena jezgra“ čitavog njegovog života.

Evandjelja svjedoče kako je Isusova molitva postala još intenzivnija i zgusnutija u času njegove muke i smrti. Ti događaji s vrhunca njegova života čine srž kršćanskog propovijedanja: oni posljednji sati koje je Isus proživio u Jeruzalemu srce su evandjelja ne samo zato što evanđelisti tome posvećuju srazmjerno više prostora u svojim izvješćima, nego i zato što događaj smrti i uskrsnuća – poput neke munje – baca svjetlost na ostatak Isusova života. On nije bio neki filantrop posvećen ljudskoj patnji i bolestima: bio je i jest mnogo više. U njemu ne postoji samo dobrota: postoji nešto više, postoji spasenje, i to ne epizodično spasenje – ono koje me spašava od bolesti ili trenutka očaja – već potpuno spasenje, ono mesijansko, ono koje daje nadu u konačnu pobjedu života nad smrću.

U danima njegove posljednje Pashe nalazimo, dakle Isusa, potpuno uronjena u molitvu.

On izliva dramatičnu molitvu u Getsemanskom vrtu – čuli smo to – obuzet smrtnom mukom. Ipak, upravo u tom trenutku Isus se obraća Bogu oslovljavajući ga s „*Abbà*“, Oče (usp. *Mk* 14, 36). Ova riječ na aramejskom – dakle, na jeziku kojim je govorio Isus – izražava prisnost, povjerenje. Upravo dok osjeća kako se mračni oblaci nadvijaju nad njim, Isus ih raspršuje tom riječju: *Abbà*, Oče.

Isus moli i na križu, tajnovito obavijenom Božjom šutnjom. Ipak, na njegovim se usnama ponovno pojavljuje riječ „Otac“. To je najusrdnija molitva, jer je na križu Isus apsolutni zagovornik: moli za druge, moli za sve, čak i za one koji ga osuđuju, a da nitko, osim kukavnog zločinca, ne staje na njegovu stranu. Svi su bili protiv njega ili ravnodušni, samo taj zločinac prepoznaje moć. „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine“ (*Lk* 23, 34). Usred drame, u groznoj boli duše i tijela, Isus moli riječima psalama; sa siromasima ovoga svijeta, posebno s onima koje su svi zaboravili, izgovara

riječi iz Psalma 22 koje u sebi nose tragični prizvuk: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (r. 2): osjećao je napuštenost i molio se. Na križu se ostvaruje dar Oca koji nudi ljubav, to jeste ostvaruje se naše spasenje. I još jednom mu se obraća s „Bože moj“, „Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj“: to jest sve, sve je molitva, u tri sata dugoj mucij na križu.

Isus, dakle, moli u odlučujućim satima muke i smrti. A uskrsnućem će Otac tu molitvu uslišati. Isusova molitva je snažna, Isusova molitva je jedinstvena i postaje također uzor naše molitve. Isus je molio za sve, molio je i za mene, za svakoga od vas. Svaki pojedini od nas može reći: „Isus se na križu molio za mene“. Molio se. Isus može reći svakome od nas: „Molio sam za tebe, na Posljednjoj večeri i na drvu Križa“. Ni u najbolnijim patnjama kroz koje prolazimo nikad nismo sami. Isusova molitva je s nama. „A sada, oče, ovdje, mi koji to slušamo, moli li Isus za nas?“ Dà, i dalje se moli jer je njegova riječ ta koja će nam pomoći da idemo naprijed. Ali moliti i sjetiti se da On moli za nas.

I to mi se čini najljepšim za upamtiti. Ovo je posljednja kateheza ovog ciklusa o molitvi: moramo se spominjati milosti da ne samo da molimo, već da nam, takoreći, molitva prethodi, već smo unaprijed prihvaćeni u Isusov dijalog s Ocem, u zajedništvu Duha Svetoga. Isus moli za mene: svatko od nas to može usaditi u svoje srce: ne smijemo to zaboraviti. Čak i u najtežim trenucima. Već smo prihvaćeni u Isusov dijalog s Ocem u zajedništvu Duha Svetoga. Bili smo željeni u Kristu Isusu, i u času strasti, smrti i uskrsnuća sve je prinošeno za nas. I dakle, s molitvom i sa životom, jednostavno moramo imati hrabrosti, nade i s tom hrabrošću i nadom nadati se da ćemo snažno čuti Isusovu molitvu i ići naprijed: neka naš život bude slava Bogu sa sviješću da On moli za mene Oca, da Isus moli za mene.